

- 2) Ustanowione w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wolność informacji i wolność prasy nie mogą uzasadniać, poza wyjątkami i ograniczeniami przewidzianymi w art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2001/29, odstępowania od wyłącznych praw autorów do zwielokrotniania i publicznego udostępniania utworów, o których mowa, odpowiednio, w art. 2 lit. a) i w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) W ramach wyważenia, jakiego sąd krajowy powinien w świetle wszystkich okoliczności konkretnej sprawy dokonać pomiędzy z jednej strony prawami wyłącznymi autora, o których mowa w art. 2 lit. a) i w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, a z drugiej strony prawami użytkowników przedmiotów objętych ochroną, o których mowa w art. 5 ust. 3 lit. c) przypadek drugi i w art. 5 ust. 3 lit. d) tej dyrektywy, powinien on oprzeć się na wykładni tych przepisów, która, uwzględniając ich brzmienie i zachowując ich skuteczność (effet utile), jest w pełni zgodna z zagwarantowanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej prawami podstawowymi.
- 4) Artykuł 5 ust. 3 lit. c) przypadek drugi dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który ogranicza stosowanie wyjątku lub ograniczenia przewidzianego w tym przepisie do przypadków, w których uprzednie ubieganie się o udzielenie zezwolenia na wykorzystanie utworu objętego ochroną do celów sporządzenia sprawozdania z aktualnych wydarzeń nie jest w rozsądny sposób możliwe.
- 5) Artykuł 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „cytowania”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje odesłanie na pomocą hiperlinku do pliku dostępnego w sposób niezależny od głównego tekstu.
- 6) Artykuł 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, iż utwór został już zgodnie z prawem podany do publicznej wiadomości, jeżeli w tej konkretnej postaci został już wcześniej opublikowany za zezwoleniem podmiotu praw autorskich lub też na podstawie niedobrowolnej licencji lub zezwolenia ustawowego.

(¹) Dz.U. C 392 z 20.11.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Alekszj Torubarov/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-556/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej — Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej — Dyrektywa 2013/32/UE — Artykuł 46 ust. 3 — Pełne rozpatrzenie ex nunc — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do skutecznego środka prawnego — Zakres uprawnień sądu pierwszej instancji — Brak uprawnień o charakterze reformatorskim — Odmowa podporządkowania się orzeczeniu sądu przez właściwy organ administracyjny lub właściwy organ quasi-sądowy)

(2019/C 319/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alekszj Torubarov

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Sentencja

Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których sąd pierwszej instancji stwierdził, po pełnym rozpatrzeniu *ex nunc* wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez osobę ubiegającą się o udzielenie ochrony międzynarodowej, że na podstawie kryteriów przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony wspomniany wnioskodawca powinien uzyskać taką ochronę z powodu, na który powołał się w uzasadnieniu swojego wniosku, lecz następnie organ administracyjny lub organ quasi-sądowy wydał decyzję o przeciwnej treści, bez wskazania, że ujawniły się nowe okoliczności wymagające przeprowadzenia nowej oceny potrzeby zapewnienia wnioskodawcy ochrony międzynarodowej, sąd ten powinien zmienić decyzję niezgodną z jego wcześniejszym wyrokiem i zastąpić ją własnym rozstrzygnięciem w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w razie potrzeby odstępując od stosowania przepisów krajowych, które zakazują mu takiego działania.

(¹) Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Hiszpania) — Prenatal S.A./Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

(Sprawa C-589/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przywóz odzieży zgłoszonej niezgodnie z prawdą jako odzież pochodząca z Jamajki — Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych — Wniosek o umorzenie należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 lit. b) i art. 239 — Decyzja Komisji Europejskiej o odrzuceniu wniosku w szczególnym przypadku — Ważność)

(2019/C 319/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prenatal S.A.